

leger med vore Lidelser, og som besvarer vore Angst-skrig med Haan og spottende Latter.«

I Maaneder varede denne Sjælekvide, indtil endelig baade hendes Hjerne og hendes Nerver ikke kunde udholde det opslidende Tankearbejde, og hun kastedes paa Sygelejet af ulidelige vedvarende Smerter i Hovedet, ledsaget af fuldstændig Sovnløshed. Lægen forsøgte forgæves ethvert tænkeligt Middel — men alt uden Resultat. Omsider, da hendes Forstand næsten syntes truet, opgav han at helbrede hende ved Hjælp af fysiske Midler og vilde prøve, hvad aandelig Anspændelse paa et nyt Felt kunde udrette. Han bragte hende anatomiske Værker og overtalte hende til at studere dem, og Experimentet lykkedes, Smerten fortog sig efterhaanden, Søvnens indfandt sig, og hun kunde paany begynde at leve Livet og søge Rede i det Virvar af Tro og Tvivl, Sygdommen, om end kun for en Tid, havde bragt til nødtvungen Tavshed i hendes Sjæl.

Sorg for at enhver ung Pige faar en Fagdannelse i sin Ungdom.

Af min Dagbog.

III.

6te August.

Jeg krøb i Dag op paa en Sporvogn for at køre til min Frisør.

Paa Bænken bag mig, men helt henne i den anden Ende af Vognen, sad to Mænd.

Den ene af dem var en høj, smuk Person, hvis begyndende Fedme og yderst soignerede Ydre røbede ham som en glad Bonvivant. Den anden var lille af Væxt, havde et rundt, godmodigt Ansigt med lyst Skæg, en bred Hat paa Hovedet og en Paraply mellem Knæene. Han saa' i det hele ud som en skikkelig Landsbypræst.

Han talte ogsaa unødvendigt højt, saadan som Landsbyfolk plejer, naar de kommer til Købstaden. Og da vi var ene oven paa Vognen, kunde jeg uden at gøre Æselsøren tydeligt følge de to Venners Samtale.

I Anledning af — jeg tror et fortroligt Nik, som den første sendte en tvivlsom udseende Dame, der gik forbi paa Gaden nedenunder, sagde Præsten anklagende:

»Arthur! Arthur! . . . Vil du da aldrig omvende dig?«

»Hvad mener du?«

»Det véd du godt, elskede Ven! Og du maa ogsaa vide, hvor urolig og bedrøvet jeg tidt kan være ved at tænke paa det Liv, du fører.«

»Nu, hva'? Enhver følger *sine* Lyster. Dertil er intet at sige.«

»Ikke? . . . Synes du dog ikke selv, bedste Arthur, at dette er syndig Tale?«

»Jeg véd bestandig ikke, hvad du mener.«

»Jeg mener, min Ven, at selv om du — hvad jeg jo desværre véd — ikke tænker paa din egen Sjæls Renhed, saa burde du dog i det mindste tænke paa dine Ofre, paa de Ulykkelige, som du styrter i Fordærv.«

»Uden Fortrydelse, Eberhardt!« sagde nu den anden med aabenbart længe tilbageholdt Utaalmodighed. »Jeg er meget glad ved dit Besøg, og jeg haaber, at du heller ikke har faaet andet Indtryk ved at være min Gæst. Men du maa tillade mig at sige dig, at du — som de fleste af dine ærede Kaldsfæller — har lagt dig en lidt kedelig Vane til, den nemlig, altid at skulle optræde som Prædikant. Særlig i dette Tilfælde synes mig dine Formaninger paafaldende ilde anbragte. Det forekommer mig nemlig, at jeg — naar vi endelig *skal* moralisere — med nok saa megen Føje knnde bebrejde *dig*, at du saa ugenert tilfredsstiller dine Lyster. Dit Ærinde til mig i Dag godtgør dog tydeligt, at du har al Grund til at økonomisere en Smule i saa Henseende. Du vil naturligvis sige, at du er gift, og at du derfor ikke behøver at paalægge dig nogen Indskrænkning men kan lægge alt Ansvar for Følgerne over paa Vorherre. Men jeg kan slet ikke indrømme dig, at en Vielsesattest skulde give Folk Lov til uden Skrupler at sætte Børn i Verden, som de ikke formaar ved egen Hjælp at give en passende Opdragelse. Jeg maa jo nok her mellem os erindre dig om, at det netop var en ny Forøgelse af din allerede ret anselige Flok, der igen bragte dig i en Forlegenhed, som det har været mig en Glæde at kunne hjælpe dig ud af. Naar du derfor — som saa mange andre kærlige Ægtemænd for Tiden — er saa bekymret for os Ungkarle og vore »Ofre«, saa vil jeg sige dig, at ogsaa jeg kunde have Lyst til at danne en Sædelighedsforening, hvis Formaal skulde være at virke for Afholdenhed *indenfor* Ægteskabet. Letfærdigheden her er i Virkeligheden langt større og langt skadeligere og mere samfundsfarlig end andet Steds. Her kan man med mere Sandhed tale om »ulykkelige Ofre« — jeg tænker paa de Flokke af Børn, som mange Ægtefolk samvittighedsløst bringer til Verden for at lade dem løbe her for Lud og koldt Vand i en Tilværelse fuld af Savn og Nød og Ydmygelser, der gør dem til det lette Bytte for enhver Fristelse og blandt andet kaster mangan ung Pige i Armene paa Prostitutionen. Vil man derfor reformere Sædeligheden her til Lands, maa man begynde med Ægteskaberne. Her ligger Ansvar — og I